

Fredrik Lindberg var 56 år gammal. Han var revisor. Det var ett jobb, som han trivdes med. Ett rätt trist jobb kan tyckas, men det passade Fredrik. Han gillade en jämn lunk. Inga överraskningar eller oväntade händelser. Han var ungarl. Det hade liksom inte blivit något. Men han var ju heller inte så intresserad av uteliv och så. Och han kunde klara sig utan folk omkring sig. Det räckte med det på jobbet. Och de flesta kvinnor han träffat, och de var inte många, hade han tyckt var för jobbiga, för pratiga och klängiga. Så han trivdes med sin tillvaro.

Nu stod han i sin rökrock. Han hade hittat en riktig härlig rökrock hos Zettermans, ekiperingen, på Strindbergsgatan. Den var av något slags dovt blått sidenliknande tyg och så skön att bara vara i, sitta i läsfåtöljen, ta en liten whisky och bara mysa. Nu skulle han börja läsa Edward Nelsons nya bok. Han såg fram emot det. Han hade till fullo njutit och uppskattat Nelsons tidigare böcker. Lagom spänning, lite romantik, trots allt, och riktigt bra uttänkta scenarios.

Han gick fram till fönstret, det stora perspektivfönstret. Fönstret var lite malplacerat i ett så pass gammalt hus. Men någon tidigare ägare hade låtit sätta in stora fönster vid en renovering i en tid då det skulle vara stora fönster. Fredrik hade satt upp långa, tunga draperier för fönstret, draperier av sammetstyg i blått. Han hade en förkärlek för blått tydligen. Draperierna var frändragna så vädret syntes. Det var en riktigt usel kväll, regn, åska, blåst. Regnet slog mot rutan, blixterna ljungade som man ju sa, åskan dånade nästan utan avbrott. Det var just en sådan kväll då man inte skulle vara ute, då man skulle sitta inne i en skön läsfåtölj, ta en

whisky och läsa en god bok.

Fredrik gick fram till barskåpet och höll upp en lite större skvätt Laphroaig i ett whiskyglas, som han sedan satte på det lilla bordet vid läsfätöljen. Ahh, gott. Boken låg där redan.

Fredrik ställde sig vid fönstret och skulle just dra för draperierna då han ute i ruskvädret såg en man komma springa nerför Lagerlöfsgatan. Han såg rädd ut, om han nu kunde tyda det igenom ovädret. Mannen sprang fram till busshållplatsen och stannade under ljuset från gatlyktan, ett ljus som nästan inte lyste upp något egentligen. Men han såg nu tydligare att mannen såg orolig ut. Han tittade sig omkring och uppåt gatan varifrån han kommit. Vad var det här? Ute i detta väder? Var han jagad? Han såg så nervös ut. Han höll ihop sin mörkblå regnrock om halsen. Vad väntade han på?

Fredrik var just på väg att dra för draperierna. Vad som hände där nere var ju inte hans sak. Då kom två personer gående nerifrån Lagerlöfsgatan. Det var en vuxen man och ett barn eller en mindre vuxen. De gick och höll sitt stora paraply mot vinden. De kom fram till mannen vid busshållplatsen och verkade tala med honom. Mannen lyfte armen och pekade mot Ferlingatan. Personerna under paraplyet gick vidare och vek av mot just Ferlingatan.

Då, just som Fredrik ånyo var på väg att dra för draperierna, såg han en annan man högst upp på Lagerlöfsgatan. Eller man, det var en figur, en lite suddig och mycket blöt figur. Figuren höjde armen. Mannen under gatlyktan vid busshållplatsen föll ihop. Vad nu? Blev han skjuten? Vad var det här? Mannen rasade ihop och blev liggande på marken. Nej, vad i h-e? Fredriks hjärta klappade extra fort och han andades fortare. Hade mannen där nere blivit sjuk? Eller hade han bevittnat ett mord? Blev mannen där nere skjuten? Av det som han trodde var skytten syntes nu inget. Vad nu? Vad skulle han göra? Ringa polisen? Men mannen kanske bara var sjuk. Sjuk? Fredrik kände att han var tvungen att springa ner och se hur det var med mannen vid busshållplatsen. Han kanske behövde hjälp. Men han tyckte ju att ut i detta väder, just som han skulle ta en liten whisky, läsa, ha det skönt, varmt och skönt. Men mannen låg fortfarande kvar. Och det fanns inga andra i närheten vad han kunde se.

Fredrik bestämde sig, gick ute i hallen och tog på sig sin mörkblå, förstås, överrock och drog på de rejäla skorna. Och han tog paraplyet. Fredrik gick ut i trapphuset, tryckte på knappen, väntade en stund och tog sedan den skrangliga och långsamma hissen ner, gick ut på Lagerlöfsgatan och mot busshållplatsen.

Det ösregnade fortfarande och åskade och blixtrade, men kanske lite mindre ändå. När han närmade sig busshållplatsen blev han förvånad. Den som han trodde skjutne mannen låg inte kvar. Hm, då kanske det inte var så farligt med honom ändå. Han gick fram och ställde sig under det bleka ljuset från gatlyktan. Hm, på trottoaren var det en fläck av något slag. Blod? Ja, det var i alla fall rött, mörkt rött, även om det hade

blekts av det intensiva regnandet. Tja, det var ju inget att göra. Då fick han gå tillbaks till sin lägenhet, sin fåtölj, sin bok och sin whisky. Ahh.

Då kom två personer upp till honom, stannade och frågade:

”Var Ferlingata?”

”Ferlingatan?”

”Ja.”

Fredrik pekade mot Ferlingatan, som var nästa tvärgata från Lagerlöfsgatan.

Personen tackade och de båda, en vuxen och en pojke, kanske 12 år, gick vidare och vek av mot Ferlingatan. Vad konstigt. Samma sak. Hmm.

Fredrik tänkte just gå tillbaks hem och in igen då han kände något konstigt i bröstet. Som ett slag, liksom. Vad nu? Hade hans magsår börjat krångla igen? Inte konstigt med tanke på att han varit stressad under den senaste tiden och på vad som skett ikväll. Han blev trött. Han tittade ner på regnrocken. Åh, nej, det blödde. Oh, regnrocken blir förstörd. Oj. Jag måste nog lägga mig ner. Han var trött. Fredrik tittade uppåt gatan. Han såg en figur på krönet av gatan, en figur, som nu försvann bort i regnrasket. Han var så trött. Och det blödde. Oj, regnrocken blir smutsig. Och den är trasig. Den är förstörd. Åh vad trött jag är. Trött...